

Arrest

nr. 177 308 van 3 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Yaoundé; u groeide op in Douala.

U vroeg een eerste maal asiel aan op 4 april 2001. U verklaarde te zijn vervolgd, omdat u naar aanleiding van de arrestatie van een priester uw verontwaardiging had bekend gemaakt bij het bisdom en de autoriteiten. Daarnaast stelde u verschillende malen te zijn gearresteerd in het kader van uw activiteiten voor de Human Rights Defence Associaton/Association de Défence des Droits de l'Homme (HRDA/ADDH), die de schendingen van mensenrechten in Kameroen actief opspoorde en publiek maakte. U verklaarde het land te hebben verlaten omdat u vernomen had dat 2 andere leden van deze organisatie waren geëxecuteerd. Op 21 september 2001 nam het Commissariaatgeneraal voor de

Vluchtelingen en Staatlozen (hierna 'CGVS') een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De beroepen tot schorsing en tot nietigverklaring die bij de Raad van State werden ingediend tegen deze weigeringsbeslissing werden op 23 mei 2002 verworpen. U keerde niet naar uw land van oorsprong terug.

Op 5 mei 2015 vroeg u een **tweede maal asiel** aan. U legde in het kader van voorliggende asielaanvraag volgende documenten neer; een kopie van 4 pagina's (waaronder de identiteitspagina) uit een Kameroens paspoort op uw naam; een schriftelijke neerslag van uw asielrelaas; 2 convocaties van de politie (dd. 2 april en 10 april 2015) op uw naam en een omslag die vanuit Kameroen naar België werd verstuurd; een artikel van Valentine Nke over mensenrechtenactivist Kongso Stephen en een artikel van Piet Konings, getiteld 'Religious revival in the Roman catholic church and the autochthony-allochthony conflict in Cameroon'. Op 11 augustus 2015 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende op 9 september 2015 beroep aan tegen deze beslissing, maar op 27 november 2015 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen andermaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 2 februari 2016 werd u in België aangehouden voor onder meer slagen en verwondingen en werd u opgesloten in de gevangenis. U werd daar door de Dienst Vreemdelingenzaken weerhouden onder bijlage 13septies, teneinde u van het Belgische grondgebied te verwijderen. U werd op 26 april 2016 gerepatrieerd naar Kameroen.

Op 11 november 2016 vroeg u voor de **derde maal asiel** nadat u op 3 september 2016 wegens openbare dronkenschap in Maaseik door de politie werd gecontroleerd en illegaal werd bevonden. U werd dezelfde dag onder bijlage 13septies overgebracht naar een gesloten centrum. In het kader van uw derde asielaanvraag legde u een arrestatiebevel en een bevel tot voorlopige hechtenis voor van de Court of appeal van de South West Region, beiden gedateerd op 27 april 2016, alsook een vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren, sectie familie- en jeugdrechtbank (19de kamer) over de voogdij van uw in België verblijvende kinderen, gedateerd op 19 februari 2016.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag werd verworpen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen 21 september 2001 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De beroepen tot schorsing en tot nietigverklaring die bij de Raad van State werden ingediend tegen deze weigeringsbeslissing werden op 23 mei 2002 verworpen. Ook in het kader van uw tweede asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 11 augustus 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende op 9 september 2015 beroep aan tegen deze beslissing, maar op 27 november 2015 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen andermaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing van de RvV. Bijgevolg kan er vooralsnog vanuit gegaan worden dat de (inhoudelijke) beoordeling ervan vast staat, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat de laattijdigheid van uw derde asielaanvraag andermaal vragen doet rijzen bij uw nood aan internationale bescherming.

Uit uw bijlage 26 in het kader van uw derde asielaanvraag blijkt dat u verklaarde op 18 augustus 2016 opnieuw te zijn binnengekomen in België, nadat u op 26 april 2016 gerepatrieerd werd naar Kameroen. U liet echter na meteen asiel te vragen na aankomst in België. Er werd naar aanleiding van een politiecontrole op 3 september 2016 vastgesteld dat u illegaal in België verbleef en u werd daarom dezelfde dag naar een gesloten centrum overgebracht. Pas op 11 oktober 2016 diende u een asielaanvraag in. De vaststelling dat u niet spontaan asiel vroeg na aankomst in België nadat u teruggekeerd bent uit Kameroen, waar u –volgens uw verklaringen in het kader van uw derde

asielaanvraag- nochtans nog steeds vervolgd dreigt te worden omwille van uw vroegere activiteiten als activist (zie 'Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' in het administratief dossier, pt. 2.7) doet ernstige vragen rijzen naar uw werkelijke nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ligt ook in de lijn van uw eerdere verklaring (die door u ondertekend werd op 25 februari 2016) dat u vrijwillig wenste terug te keren naar Kameroen (zie 'Verklaring van de vreemdeling' dd. 25 februari 2016 in het administratief dossier). Deze vaststellingen hypothekeren in negatieve zin de ernst van voorliggende derde asielaanvraag.

Daarnaast kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt bij de door u voorgelegde documenten.

Voor wat betreft het arrestatiebevel en het bevel tot voorlopige hechtenis van de Court of appeal van de South West Region, beiden gedateerd op 27 april 2016, kan het volgende worden opgemerkt. Vooreerst kan worden benadrukt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen 21 september 2001 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen, omwille van ongeloofwaardige verklaringen over uw beweerd lidmaatschap van de HRDA/ADDH, en omwille van vage, tegenstrijdige en lacunaire verklaringen over essentiële elementen in uw asielrelaas. De beroepen tot schorsing en tot nietigverklaring die bij de Raad van State werden ingediend tegen deze weigeringsbeslissing werden op 23 mei 2002 verworpen. Vermits het arrestatiebevel en het bevel tot voorlopige hechtenis van de Court of appeal van de South West Region rechtstreeks verband houden met de door u in het kader van uw eerste asielaanvraag aangehaalde vervolgingsfeiten, waarvan de geloofwaardigheid werd betwist, kan de bewijswaarde van deze twee documenten dan ook al bij voorbaat worden betwijfeld. Voor wat de inhoud van deze documenten betreft kan nog het volgende worden aangehaald. Zo staat op het aanhoudingsbevel, gedateerd op 27 april 2016 (zijnde de dag nadat u vanuit België naar Kameroen werd gerepatriëerd), dat u naliet om op 20 april 2016 te verschijnen. Het komt weinig aannemelijk over dat u uitgerekend 6 dagen vóór uw repatriëring van België naar Kameroen (die plaatsvond op 26 april 2016), in Kameroen door de rechtbank zou zijn opgeroepen in het kader van feiten (riot, unlawful assembly), die zich maar liefst 15 jaar eerder voordeden. Er kan ook nog worden verwezen naar het feit dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag 2 politieconvocaties voorlegde waarvan de authenticiteit eveneens om diverse redenen werd betwist. In elk geval kunnen dit arrestatiebevel en het bevel tot voorlopige hechtenis de in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag gedane vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven en uw verklaringen hieromtrent niet herstellen.

Voor wat betreft het door u voorgelegde vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren, sectie familie- en jeugdrechtbank (19de kamer), gedateerd op 19 februari 2016, kan worden opgemerkt dat het de voogdij van uw in België verblijvende kinderen betreft. Dit vonnis weerhield u er echter niet van om een week na het uitspreken van het vonnis, met name op op 25 februari 2016, een verklaring te ondertekenen waarin staat dat u vrijwillig wenste terug te keren naar Kameroen (zie 'Verklaring van de vreemdeling' dd. 25 februari 2016 in het administratief dossier). Dit vonnis doet dan ook geen afbreuk aan hogervermelde vaststellingen en overwegingen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en die werden aangehaald in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. De DVZ stelde hierover "De betrokkene diende diverse verzoeken tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis in die alle geweigerd werden door de Dienst Vreemdelingenzaken en dit op 27/11/2006, 26/06/2012 en 13/12/2013, de betrokkene diende eveneens een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter in dat geweigerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24/10/2011."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het middel aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 mist dan ook juridische grondslag.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 11 oktober 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste en tweede asielaanvraag heeft uiteengezet.

Op 19 september 2001 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De beroepen tot schorsing en tot nietigverklaring die bij de Raad van State werden ingediend tegen deze weigeringsbeslissing werden op 23 mei 2002 verworpen

Op 5 mei 2015 vroeg verzoeker een tweede maal asiel aan. Op 10 augustus 2015 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 27 november 2015 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen andermaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In 's Raads arrest nr. 157 237 van 27 november 2015 werd onder andere vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden asielrelaas.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een derde asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste en tweede asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere

beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift terugkomt op en betoog voert inzake de elementen die reeds bij het voormelde arrest werden beoordeeld, dient te worden opgemerkt dat deze elementen in het kader van verzoekers onderhavige derde asielaanvraag, niet kunnen worden beschouwd als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet. De Raad heeft in casu niet de bevoegdheid om zich hierover opnieuw uit te spreken.

2.6. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.7. In de bestreden beslissing wordt terecht het volgende overwogen: **“Vooreerst kan worden vastgesteld dat de laattijdigheid van uw derde asielaanvraag andermaal vragen doet rijzen bij uw nood aan internationale bescherming.**

Uit uw bijlage 26 in het kader van uw derde asielaanvraag blijkt dat u verklaarde op 18 augustus 2016 opnieuw te zijn binnengekomen in België, nadat u op 26 april 2016 gerepatrieerd werd naar Kameroen. U liet echter na meteen asiel te vragen na aankomst in België. Er werd naar aanleiding van een politiecontrole op 3 september 2016 vastgesteld dat u illegaal in België verbleef en u werd daarom dezelfde dag naar een gesloten centrum overgebracht. Pas op 11 oktober 2016 diende u een asielaanvraag in. De vaststelling dat u niet spontaan asiel vroeg na aankomst in België nadat u teruggekeerd bent uit Kameroen, waar u –volgens uw verklaringen in het kader van uw derde asielaanvraag- nochtans nog steeds vervolgd dreigt te worden omwille van uw vroegere activiteiten als activist (zie ‘Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag’ in het administratief dossier, pt. 2.7) doet ernstige vragen rijzen naar uw werkelijke nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ligt ook in de lijn van uw eerdere verklaring (die door u ondertekend werd op 25 februari 2016) dat u vrijwillig wenste terug te keren naar Kameroen (zie ‘Verklaring van de vreemdeling’ dd. 25 februari 2016 in het administratief dossier). Deze vaststellingen hypothekeren in negatieve zin de ernst van voorliggende derde asielaanvraag.

Daarnaast kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt bij de door u voorgelegde documenten.

Voor wat betreft het arrestatiebevel en het bevel tot voorlopige hechtenis van de Court of appeal van de South West Region, beiden gedateerd op 27 april 2016, kan het volgende worden opgemerkt. Vooreerst kan worden benadrukt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen 21 september 2001 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen, omwille van ongeloofwaardige verklaringen over uw beweerd lidmaatschap van de HRDA/ADDH, en omwille van vage, tegenstrijdige en lacunaire verklaringen over essentiële elementen in uw asielrelaas. De beroepen tot schorsing en tot nietigverklaring die bij de Raad van State werden ingediend tegen deze weigeringsbeslissing werden op 23 mei 2002 verworpen. Vermits het arrestatiebevel en het bevel tot voorlopige hechtenis van de Court of appeal van de South West Region rechtstreeks verband houden met de door u in het kader van uw eerste asielaanvraag aangehaalde vervolgingsfeiten, waarvan de geloofwaardigheid werd betwist, kan de bewijswaarde van deze twee documenten dan ook al bij voorbaat worden betwijfeld. Voor wat de inhoud van deze documenten betreft kan nog het volgende worden aangehaald. Zo staat op het aanhoudingsbevel, gedateerd op 27 april 2016 (zijnde de dag nadat u vanuit België naar Kameroen werd gerepatrieerd), dat u naliet om op 20 april 2016 te verschijnen. Het komt weinig aannemelijk over dat u uitgerekend 6 dagen vóór uw repatriëring van België naar Kameroen (die plaatsvond op 26 april 2016), in Kameroen door de rechtbank zou zijn opgeroepen in het kader van feiten (riot, unlawful assembly), die zich maar liefst 15 jaar eerder voordeden. Er kan ook nog worden verwezen naar het feit dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag 2 politieconvocaties voorlegde waarvan de authenticiteit eveneens om diverse redenen werd betwist. In elk geval kunnen dit arrestatiebevel en het bevel tot voorlopige hechtenis de in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag gedane vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven en uw verklaringen hieromtrent niet herstellen.

Voor wat betreft het door u voorgelegde vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren, sectie familie- en jeugdrechtbank (19de kamer), gedateerd op 19 februari 2016, kan worden opgemerkt dat het de voogdij van uw in België verblijvende kinderen betreft. Dit vonnis weerhield u er echter niet van om een week na het uitspreken van het vonnis, met name op op 25 februari 2016, een verklaring te ondertekenen waarin staat dat u vrijwillig wenste terug te keren naar Kameroen (zie 'Verklaring van de vreemdeling' dd. 25 februari 2016 in het administratief dossier). Dit vonnis doet dan ook geen afbreuk aan hogervermelde vaststellingen en overwegingen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

2.8. Waar verzoeker aangeeft niet onmiddellijk asiel te hebben aangevraagd omwille van de manier van behandeling van zijn dossier in het verleden door de Belgische asielinstanties en dat hij vreesde opnieuw niet zullen worden geloofd en opnieuw gerepatrieerd te worden naar Kameroen, waar zijn leven in gevaar is, doet hij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de bestreden beslissing. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde terecht:

"Vooreerst kan worden vastgesteld dat de laattijdigheid van uw derde asielaanvraag andermaal vragen doet rijzen bij uw nood aan internationale bescherming.

Uit uw bijlage 26 in het kader van uw derde asielaanvraag blijkt dat u verklaarde op 18 augustus 2016 opnieuw te zijn binnengekomen in België, nadat u op 26 april 2016 gerepatrieerd werd naar Kameroen. U liet echter na meteen asiel te vragen na aankomst in België. Er werd naar aanleiding van een politiecontrole op 3 september 2016 vastgesteld dat u illegaal in België verbleef en u werd daarom dezelfde dag naar een gesloten centrum overgebracht. Pas op 11 oktober 2016 diende u een asielaanvraag in. De vaststelling dat u niet spontaan asiel vroeg na aankomst in België nadat u teruggekeerd bent uit Kameroen, waar u –volgens uw verklaringen in het kader van uw derde asielaanvraag- nochtans nog steeds vervolgd dreigt te worden omwille van uw vroegere activiteiten als activist (zie 'Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' in het administratief dossier, pt. 2.7) doet ernstige vragen rijzen naar uw werkelijke nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ligt ook in de lijn van uw eerdere verklaring (die door u ondertekend werd op 25 februari 2016) dat u vrijwillig wenste terug te keren naar Kameroen (zie 'Verklaring van de vreemdeling' dd. 25 februari 2016 in het administratief dossier). Deze vaststellingen hypothekeren in negatieve zin de ernst van voorliggende derde asielaanvraag." Verzoekers derde asielaanvraag vertoont een dermate laattijdig karakter dat dit iedere ernst en geloofwaardigheid ervan ontnemt. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de

autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste problemen.

Met het louter verwijzen naar zijn verklaringen die hij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

De nieuwe elementen die verzoeker bijbracht ter staving van zijn onderhavige, derde asielaanvraag betreffen een arrestatiebevel en een bevel tot voorlopige hechtenis voor van de Court of appeal van de South West Region, beiden gedateerd op 27 april 2016, alsook een vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren, sectie familie- en jeugdrechtbank (19de kamer) over de voogdij van zijn in België verblijvende kinderen, gedateerd op 19 februari 2016.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij beweert dat het 'nieuwe karakter' van deze stukken door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zou zijn onderzocht. Verzoeker gaat hiermee immers kennelijk voorbij aan de pertinente en terechte overwegingen die hieromtrent in de bestreden beslissing zijn opgenomen en die luiden als volgt:

"Voor wat betreft het arrestatiebevel en het bevel tot voorlopige hechtenis van de Court of appeal van de South West Region, beiden gedateerd op 27 april 2016, kan het volgende worden opgemerkt. Vooreerst kan worden benadrukt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen 21 september 2001 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen, omwille van ongeloofwaardige verklaringen over uw beweerd lidmaatschap van de HRDA/ADDH, en omwille van vage, tegenstrijdige en lacunaire verklaringen over essentiële elementen in uw asielrelaas. De beroepen tot schorsing en tot nietigverklaring die bij de Raad van State werden ingediend tegen deze weigeringsbeslissing werden op 23 mei 2002 verworpen. Vermits het arrestatiebevel en het bevel tot voorlopige hechtenis van de Court of appeal van de South West Region rechtstreeks verband houden met de door u in het kader van uw eerste asielaanvraag aangehaalde vervolgingsfeiten, waarvan de geloofwaardigheid werd betwist, kan de bewijswaarde van deze twee documenten dan ook al bij voorbaat worden betwijfeld. Voor wat de inhoud van deze documenten betreft kan nog het volgende worden aangehaald. Zo staat op het aanhoudingsbevel, gedateerd op 27 april 2016 (zijnde de dag nadat u vanuit België naar Kameroen werd gerepatriëerd), dat u naliet om op 20 april 2016 te verschijnen. Het komt weinig aannemelijk over dat u uitgerekend 6 dagen vóór uw repatriëring van België naar Kameroen (die plaatsvond op 26 april 2016), in Kameroen door de rechtbank zou zijn opgeroepen in het kader van feiten (riot, unlawful assembly), die zich maar liefst 15 jaar eerder voordeden. Er kan ook nog worden verwezen naar het feit dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag 2 politieconvocaties voorlegde waarvan de authenticiteit eveneens om diverse redenen werd betwist. In elk geval kunnen dit arrestatiebevel en het bevel tot voorlopige hechtenis de in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag gedane vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven en uw verklaringen hieromtrent niet herstellen.

Voor wat betreft het door u voorgelegde vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren, sectie familie- en jeugdrechtbank (19de kamer), gedateerd op 19 februari 2016, kan worden opgemerkt dat het de voogdij van uw in België verblijvende kinderen betreft. Dit vonnis weerhield u er echter niet van om een week na het uitspreken van het vonnis, met name op op 25 februari 2016, een verklaring te ondertekenen waarin staat dat u vrijwillig wenste terug te keren naar Kameroen (zie 'Verklaring van de vreemdeling' dd. 25 februari 2016 in het administratief dossier). Dit vonnis doet dan ook geen afbreuk aan hogervermelde vaststellingen en overwegingen."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde overwegingen geen concrete en dienstige argumenten aan.

Waar verzoeker verweerder verwijt dat hij niet werd gehoord, dient immers te worden vastgesteld dat hij op generlei wijze concreet toelicht welke 'toelichting' hij dan wel had willen verstrekken bij de door hem neergelegde documenten. Bovendien toont hij op generlei wijze aan hoe deze toelichting afbreuk had kunnen doen aan de voormelde, dienaangaande gedane vaststellingen.

Daarenboven dient te worden gewezen op de inhoud van artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *"In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens*

gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet." Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Geen enkele rechtsregel schrijft verder voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht.

Verzoeker tracht, verwijzende naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2003, voorts aan te tonen dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat de door hem bijgebrachte nieuwe elementen de kans dat de hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk vergroten. Er dient echter te worden benadrukt dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt toegelicht op welke gronden verweerder tot zijn besluit komt, motieven welke blijkens het voorgaande op generlei wijze worden betwist of ontkracht. Deze motieven worden aldus tot de Raad tot de zijne gemaakt. Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

In zoverre verzoeker nog meent dat verweerder zijn bevoegdheid heeft overschreden en een onderzoek ten gronde heeft gevoerd, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat verweerder overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoekers derde asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.

2.9. Tot slot kan er nog op worden gewezen dat in de bestreden beslissing correct gesteld wordt als volgt:

"Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en die werden aangehaald in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. De DVZ stelde hierover "De betrokkene diende diverse verzoeken tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis in die alle geweigerd werden door de Dienst Vreemdelingenzaken en dit op 27/11/2006, 26/06/2012 en 13/12/2013, de betrokkene diende eveneens een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter in dat geweigerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24/10/2011."

2.10. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

C. DIGNEF